

לוי והדוזנברג מודל '33
שאינה יעבור את המסע
מלונדון לישראל. "מה זאת
אומרת איך היא תגיע?
ועוד איך היא תגיע"

בנידוד

הוא איבד את ידו כשהכניע כוח מצרי במלחמת יום הכיפורים. ביד אחת הקים חברה לאבטחת כורים גרעיניים. ביד אחת נעשה מולטימיליונר. ביד אחת הוא מוביל כעת שיירת כלי רכב עתיקים ונדירים מאירופה לארץ. "השרוול שלי ריק", אומר משה לוי, 62, גיבור ישראל, "אבל היד לא חסרה לי"

צדוק יחזקאלי // צילום: אדם לורנס

זו הייתה תופת. כך מן הסתם היה דנטה מצייר את הגיהנום שלו לו היה חוזר לחיים לשעה קלה בבוקרו של ה-15 באוקטובר 1973. העשן הסמיך, השחור, המיתמר מתוך הכלים שהטילים ביקעו את קרביהם. יבבות הפצוץ עים שהסתחרו מאחורי הדיונות; דם חייהם ניגר אל בין גרגירי החול. המתים הדוממים. היו שם עשרות פזורים מסביב. תחושת הייאוש של החיים שידעו שהכדור הבא משוחות 300 אנשי הקומנדו הסודנים המחופרים היטב, ישיג גם ישיג אותם. הכל שאלה של זמן. ריח חריף של תבוסה וייאוש נישא באוויר. מאיר יצחק הלוי שכב שם על החול חסר ישע. איש שריון צעיר שנמנה עם הכוח המרוסק שעלה על המארב הסודני ההוא בדרך למוצב בודפשט, המוצב היחיד שטרם הרים דגל לבן בגזרת התעלה במלחמת יום הכיפורים. הוא כבר עיכל שהקרב אבוד, וכמוהו אלי סבן, המ"גיסט מפלוגת המילואים שהגיעה זה עתה, וגם היא, על זחל"מיה, עלתה בלהבות. כשיסתיים הקרב הנורא הזה יתברר ש-54 מחבריו, יותר ממחצית, מצאו שם את מותם.

אבל אז קלטו שניהם את התמונה שהמוח סירב לעכל. בוודאי היה זה מחזה תעתועים, שהרי לא יכול להיות לכך הסבר אחר.

הוא ניצב שם. חייל בודד. על רגליו. מדיו הירוקים הלכו והתכהו מזרמי הדם שניגרו מזרועו הימנית, או ממה שהייתה פעם זרועו הימנית. כי היא כבר לא הייתה שם. רק כמה פיסות

לוי מחלים בבית החולים
לאחר הפציעה במלחמת יום
הכיפורים. למטה: בפגישה
המיוחדת עם אלי סבן
(מימין) בביתו בפלורידה

עוד שנותרו מהמקום שבו גרע אותה טיל הסאגר במעופו. בידו השמאלית החזיק רימון שאת נצרתו שלף בשיניו. עד היום חקוקה התנועה הזו של נעיצת השיניים בנצרת המתכת במוחו של סבן, המשקיף ממרומי הזול בתדרמה. אלפי פעמים שיחזר אותה הקבלן התל אביבי במרוצת 35 השנים שחלפו מאז. איך הוא יכול לשכוח את הפנים המעוותות של החייל קטוע היד שצועד קדימה, היישר לעבר השושה שממנה המטירו אנשי הקומנדו המצרים את אש התופת. סבן בהה בו באימה. הכל קפא מסביב. הלוי שכב כמה מטרים מאחורי הגידם, נאחו בחיים אך בקושי, עיניו מלוות בתדרמה את החייל שהישיר מבט אל המוות. אבל הוא זוכר את עיניו של הקטוע שרשפו בזעם, ידו האחת אינה מרפה מהרימון עד שנעצר מול השושה המצרית. איך הם לא הרגו אותו עדיין, שאל את עצמו.

"זה היה המחזה הכי קרוב לסצינה מהסרטים של רמבו", אומר היום הלוי ששרד את הקרב ההוא והפך לראש עיריית אילת, וכמו כל מי שיצא חי מהבוקר ההוא חש שחיינו ניתנו לו במתנה על ידי האיש ההוא. "החייל הזה היה בשבילי סטאלון. זה היה מחזה סהרורי לגמרי. חייל אחד מסתער על קומנדו מצרי שלם. כולו דם. בלי יד. היה לי ברור שהם יחסלו אותו בלי בעיה. אני זוכר בדיוק מה שחשבתי לעצמי באותה שנייה: הכחור הזה הוא או חמור מושלם או האיש האמין ביותר שראיתי מימי."

אין אצלי "תעזור לי"

איש אחד, ששרוולו הימני ריק, מוביל ביימים האחרונים את אחת השיירות המרליקות ביותר שחצו את אירופה בדרך לארץ הקודש. 35 מכוניות תאוה לעיניים. אחת אחת. פריטי אספנים שיש אנשים שמוכנים לרצוח בעבור הזכות לשבת דקה מאחורי ההגה שלהן. רולס רויס סילבר מודל '48: אומר לכם משהו? או מה עם קורבט '66 במצב מושלם או יגואר חתיכה e-type שנת ייצור 1970?

אבל האיש הצעיר הזה, בן ה-62, שמנ" ווט את השירה בזרועו השמאלית, משוכ" נע שאף אחד לא יכול להתחרות בחתיכה הסקסית שלו – הדיונברג. לא סתם בחר אותה מתוך האוסף המופלא של 54 מכוניות נדירות שרכש בשקדנות בעשרים השנים האחרונות. היא אכן היצירה המושלמת, בבואה של המכונית המופלאה מ"צ'יטי צ'יטי בנג בנג". עוד רגע היית מצפה שתצמיח כנפיים ותעוף אל אחוזתו של הברון מינכהאוזן. משה לוי מכיר לפרטיה את ההיסטוריה של מלכת האוסף שלו. רק מספר מצומצם שלה יוצר על ידי האחים דיונברג ב-1933 במפעל הקטן באיווה. רק אחת או שתיים שרדה את השנים לפני שהתגלגלה לה אל ידו האחת של גיבור ישראל בעבור כך וכך מיליונים, שלוי, כדרכו בקור דש כשהוא נתקל במשהו חשוב את לבו, שמח לשלם. אני כשלעצמי תוהה אם בגיל 75 יש סיכוי שהדיונברג תשרוד את מסע ההצדעה של חבורת מיליונרים יהודים חורבני ציון למדינת ישראל לרגל שנת ה-60, האמור לעבור דרך האלפים ועד לשדרות מוכת הקסאמים. "מה זאת אומרת?" מזדעק לוי, "ועוד איך היא תגיע".

ומי שמכיר את לוי לא מפקפק לרגע. קטן עליו. ככה זה אצל האיש שחבר הנפש הכי קרוב שלו, הרמטכ"ל ברימוס אמנון ליפקין-שחק, רואה בו את אחד ממנפצי האתגרים הכי עקשנים שפגש. "ב'השרדות' הוא היה מנצח בוודאות", הוא מצטחק. אני נזכר בסצינה שלוי תיאר באוזניי, של הגיחה הראשונה שלו מהשיקום בתל השומר אחרי המלחמה. הגדם הפצוע עדיין נתון היה בתחושות. עוד לא החלים מרסיסי הרימון שהטיל על הסורנים בשוחה מטוות אפס, "כדי לה"

במו ידיו

"המטרה שלי הייתה להתפוצץ עם המצרים. הלכתי אליהם. הם יכלו לירות בי, אבל הם כנראה היו בהלם. הם הסתכלו על היד הקרועה ולא שמו לב לרימון ביד השנייה"

"הוכחתי לעצמי שאני לא צריך עזרה מאף אחד. לא תמצא אנשים שפגשו בי ויגידו לך שביקשתי מהם עזרה לדחוף או להרים משהו"

תננות מנקרת עיניים לשמה", אומר אחד ממכריו, "אבל אצלו זה עובר כי ברור שאת ההנאה הגדולה ביותר שלו הוא מפיק מזה שהוא מצליח לשמח את מי שמסביבו. כן, הוא עדיין ילד מגודל. כן, הוא אוהב צעצועים ברמות שקשה לתאר. כן, אצלו הכל הולך במחווה ענק מרהיבות. אבל אין פה ולו טיפה אחת של זיוף".

הנה דוגמה קטנה. לפני שנה-שנתיים ישב לוי במסעדה קטנה בירושלים. ללוי שריטה עמוקה שקשורה ליינות. אין שולחן שהוא פותח שלא נגמר בסדרה מרתקת של יינות. האוסף שלו מונה איזה 19 אלף בקבוקים. בירושלים טעם את היין ואהב. מה זה? שאל. נקבו בשמו של יקב קטן, מייד אין יוראל. אצל לוי, כמה שיותר ישראלי, יותר משובח. הוא נדלק. בירור קטן פה ושם, והחבר'ה מצאו עוורו את בעל היקב. "אני משוגע על היין שלך", החמיא לוי, "תארגן לי 1,000 בקבוקים". כשבעל היקב מילמל שאצלו נארום 12 בקבוקים בארגו, מיהר לוי לתקן את ההזמנה: "אז 1,200". בסוף ההזמנה נסגרה על 4,000.

מה אתה צריך 4,000, אני שואל אותו, והוא לא מבין את השאלה. "חברים יש? צריך לפנק אותם? בכל ארוחה פותחים איזה עשרה בקבוקים? נו, אז תעשה את החישוב לבד", הוא מחייך. ובכל זאת, מה אתה צריך את זה, אני שואל, והוא אומר: "אני לא צריך כלום. אני לא קונה כי אני צריך. אני קונה כי בא לי. כי ממילא לא אקח איתי מכאן כלום כשאתקפל. ולא אכפת לי מה יגידו עליי או מה שאנשים חושבים".

אמרנו מחווה ענק? הנה דוגמה מסוג שונה. לא מזמן הועמדה למכירה

תאבד ולמות יחד איתם". בכביש אשרדור, בדרך הביתה ליכנה כלילה גשום, נתקעה המכונית עם תקר בגלגל. "משה, תעצור מישוה", הפצירה בו רעייתו סוזי. אבל לא היה סיכוי שישמע לה. "ואם היו לי שתי ידיים, הייתי מבקש ממישהו עזרה?" ענה לה, והיא ידעה שאין טעם להתווכח. שעה ארוכה עמל בידו האחת בגשם השוטף עד שנכנע הגלגל לרצון הברזל שלו. הגשם לא פסק לזדת, דם שות מהפצעים שנפתחו מחדש, סוזי ושני הילדים הקטנים מיררו בכי, והוא נאלץ לנווט את המכונית בחזרה לבית החולים כדי לשקם את הנזקים החדשים. אבל הוא הרגיש מאושר באדם. מבחינתו היה זה ניצחון חשוב. "הוכחתי לעצמי שאני לא צריך עזרה מאף אחד. כמעט 35 שנים עברו מהלילה ההוא בכביש אשרדור, ולא תמצא אנשים שפגשו בי מאז ויגידו לך שביקשתי מהם עזרה לדחוף או להרים משהו. השרוול שלי ריק אבל היד לא חסרה לי. אין אצלי 'תעזור לי', כי אם אבקש, אז הפסדתי הכל".

וזה לא התפלספות אלא דרך חיים. כי ב-35 השנים שעברו מאז ניצח את המצרים ואת הגלגל העקשן ההוא, כך מנהל משה לוי את חייו: בעקשנות ברזל ובתעוה יצירתית שהפכו אותו למולטימיליונר מעסקי אבטחת שדות תעופה וכורים גרעיניים מהמובילים בעולם; ובמקביל, ברדיפה מסחררת אחר הנאות החיים ומנעמיהם – צי יאכטות קטן, פנטהאוז בגורד שחקים מנהטני, ארמון על המים ואחד מאוספי היינות הגדולים בעולם – אבל גם פשטות שוכת לב ואהבת בריות שכוללת נתינה והרעפה בלתי פוסקות. "אצל כל אדם אחר זה היה נראה כנה"

לוי. "אני לא קונה כי אני צריך. אני קונה כי בא לי". למטה: אחת היאכטות שלו צילום: אלדד רפאלי

מכריעות על קו הגמר של מכרזי ענק. לפני כמה שנים התחרתה החברה שלו עם חברות גדולות ממנה פי עשרה על מכרז לאבטחת עשרה כורים גרעיניים. החברה שלו חלמו לקבל כור אחד. אולי שניים. "למה לא את כל העשרה?" שאל לוי את עצמו והלך על זה. ברגע המכריע נשאל אם יוכל להבטיח שיסיים את התקנת מעגלי האבטחה בכל הכורים בתוך שישה חודשים. אנשיו מסביב החווירו. כל יום איחור היה עולה בקנסות ענק. "אין בעיה", ענה לוי. הם עמדו בזה. לפני חצי שנה הוא גרף את כל הדיבידנדים כשחברת האחזקות הענקית איטוצ'ו קנתה את השליטה בחברה שלו. היה להם תנאי אחד: שלוי יישאר על כיסא היר"ר ובנו הבכור יישאר מנכ"ל והם ימשיכו להריץ את החברה. עכשיו הוא באמת בליגת העל. בעוד רת החברה האם הוא מנסה להרחיב את שליטתו באבטחת כורים ברחבי העולם. כבר היום נראית רשימת הלקוחות שלו כמדרוך ביטחוני אמריקאי. הוא מאבטח מתקנים צבאיים רגישים בארה"ב, כולל מתקני גרעין. אבל כל ההצלחה הזו אינה משחררת את מצפונו מהעובדה שאיננו כאן. "הגיע הזמן שתפסיק לרדוף אחרי הכסף ותחזור לכאן", רחק בו חברו צביקה גרינוולד, שזכה עימו בעיטור הגבורה במלחמת יום הכיפורים. "לא חשבתי שאעזוב לכל כך הרבה שנים", הוא כמו מתנצל. כפיצוי, יותר למען עצמו, הוא מתגייס לכל מטרה הנושאת את דגל המדינה. בנו ובתו שירתו בצבא, והוא מבלה יותר ויותר בדירתו המרהימה במרינה בהרצליה. "אני מביא יותר תועלת למדינה כשאני שם", הוא מצטדק, "אבל מציק לי שעוד לא חזרתי". וזה יקרה בשנים הקרובות.

מיליונר בנפש

חום אימים שרר בצהרי היום על הגבעה בלטרון שבה נאספו יוצאי השריון בערב יום הזיכרון. משה לוי היה היחיד שלבש חליפה, סירב להסיר אותה גם כשכולם נמסו מסביבו. מאז המלחמה ההיא הוא מקפיד להגיע מדי שנה מקצה עולם כדי להיות שם. תמיד בחליפה. תמיד בתחרות קודש. כולם ניגשו לאיש שזיעתו ניגרה על פניו: אלופים, קצינים בכירים, שורדי הקרב הוא שלא יכלו לשכוח. "שלום גיבור", הם לחצו את ידו האחת, והוא טפח על שכמם בחיבה. רק ארבעה ממקבלי עיטור הגבורה במלחמת יום הכיפורים שרדו את הקרב שהכניס אותם לפנתאון הלאומי. לוי הוא אפוא נכס לאומי נדיר. כשחגגו לו 60 לפני שנתיים, הפיקו לו ירידיו סרט שבו התראיינו 60 ממכריו. היו שם אופים ומלצרים שהתאהבו בו ובחום לבו, קרובי משפחה שקיבלו ממנו טיולי חלומות וגם אנשי עסקים חובקי עולם ומנהיגים שהעריצו אותו. מפני גרשון עד אנריקו מסיאס, מבני גאון עד שמעון פרס, מגבי אשכנזי עד שאול מופז, מביבי עד אהוד. כולם פנו אליו כ"אחי" ודיברו על "אהבה עמוקה" ו"מיליונר בנפש".

במהלך עצרת הזיכרון הוא התרחק אל שולי הרחבה, שם נכנה בימים אלה ביתן חדש, וניסה להחביא את השלט הגדול שהכריז ש"גיבור ישראל משה לוי" הוא שמימן את הפרויקט. לא נעים לו להתבלט ככה, ניסה להסביר את פרץ הצניעות. לא ייאמן, אבל זו הנצחת הקבע התיעורית הראשונה למלחמת יום הכיפורים. הפצע כואב עדיין, הטראומה גדולה והמחלוקות שרירות וקיימות. "הכל כל כך טעון עדיין", אומר האלוף (מיל') חיים ארז שעומד בראש עמוד תת הנצחת מורשת השריון. גם כסף לא היה. עד שחשבו על לוי. "זה יכול להיות יקר", אמרו לו, והוא הגיב בדרכו האופיינית, מצביע על קיר האנדרטה: "יקר? כל אחד על הקיר הזה היה מתחלף איתי".

באמת ובתמים בכל מילה. בכל מלחמה הוא מיהר להתייצב הכי קרוב לחזית כדי לוודא שחיילי הדור החדש אינם שונים מאלה של 15 באוקטובר 1973.

אפילו המלחמה האחרונה לא הקהתה את אמונתו. הוא היה שם בחזית, נידנד למפקדים, שאל שאלות. "הסתכלתי להם בעיניים וראיתי את אותו ברק שהיה לי ביום ההוא. אותו רצון להקריב הכל. היו לא מעט משה לוי גם במלחמה הזו. אם היו במצב שלי, היו פועלים כמוני. היו מוכנים להסתער. הבעיה הייתה במפקדים, לא בחיילים, ובמיוחד בפוליטיקאים".

מפוליטיקאים הוא מתרחק, אגב, כמו מאש, מלבד ליפקין-שחק. כשזה רץ לפורליטיקה, לוי ניהל את קמפיין גיוס הכסף פים שלו בארה"ב. עד היום הוא מתאבל על ההחמצה הגדולה של ירדיו ורוחק בו שישוב. "אני מעריך אותו כי הוא טוב ממני. אני רדפתי אחרי כסף והנאות החיים. לטור בת המדינה, אני מקווה שהוא יחליט לחזור. הוא לא קומבינטור אלא איש ישר והגון. אין לנו מנהיגים כמוהו".

ייתכן שהנאיביות הזו של לוי והפטריזמים הגדוש נובעים מהעובדה שיותר מעשרים שנה הוא אינו חי כאן; מנהל את רוב חייו מארה"ב. היא הייתה המרחב שאלה פרץ, שאלה ניקו את האנרגיות ואת תאוות החיים הקרחתניות. בתחילה זה נבע מרצון להוכיח שהוא יכול. בן לעולים מתונים שהתיייתם מאב ונשלח למסדרות לעליית הנוער. זה נגמר בתואר בהרווארד היוקרתית ובקריירה משגשגת בתחום האבטחה ההיקפית, שהחלה כשהיה נציג של חברת הגדרות האלקטרוניות "מגל" בארה"ב, והמשיכה לבעלות על חברה פרטית שהצליחה להכניס רגל לאבטחת מתקנים רגישים.

אנשי עסקים שמצאו את עצמם חוברים איתו, הסתחררו מהמהירות שבה הוא פועל. מהאמונה שלו בחושיו. יוסי אברהמי, חבר ושותף, נדהם כשאחרי שלושה ימים בלבד בקוסטה ריקה החליט לוי ללכת על פרויקט בנייה שאפתני. "אין בו טיפת פחד", אומר אברהמי, שפעם מצא עצמו עם לוי בסירת מנוע מול חופי מצרים, כשספינת משמר מצרית דורשת מהם לעצור. בתוך שניות התנהל שם מרדף. "אנחנו לא יושבים אצלם במעצר רגע אחד", צחק לוי ונס בהצלחה. לכל חבר יש זיכרונות מרגע מסמר שיער עם לוי. פעם זו נפילה למפלי נהר ופעם ירי דה מסחררת במדרון סקי. "אני נהנה מסיכור נים", הוא אומר. אבל הוא הכי חזק בפגישות

במו ידיו

"רציתי לקנות את המרצדס של היטלר ולהעלות אותה, באש לעיני המצלמות, אבל החלטתי לוותר. לא הייתי מוכן לקחת על מצפוני שמישהו ימות בגללי"

"במלחמה האחרונה ראיתי חיילים עם אותו ברק שהיה לי, עם אותו רצון להקריב הכל. הבעיה הייתה במפקדים, לא בחיילים, ובמיוחד בפוליטיקאים"

רה פומבית מרצדס גג נפתח. ללוי לא חסרות מרצדסים. המייבאך, מכונית המנהלים המרהימה, שוכנת במוזיאון הפרטי שלו בפלורידה כבר מזמן. אבל זו הייתה משהו מיוחד. היא שימשה את אדולף היטלר, עובדה שהעלתה את מחירה לקרוב לשני מיליון דולר. לוי, איש של סמלים, נדלק מיד. "החלטתי שאני קונה אותה ומארגן טקס שריפה פומבי. הייתי מעלה אותה באש לעיני המצלמות כעוד תזכורת למי שצריך תזכורת על ניצחון העם היהודי". אבל הרעיון נגנז. "אמנן (ליפקין-שחק) אמר לי שבאיזשהו מקום בעולם יהרגו יהודי בגלל הסיפור הזה, אז החלטתי לוותר. לא הייתי מוכן לקחת על מצפוני שמישהו ימות בגללי".

הכל בגלל הכעס

יש משהו משחרר בעובדה שהיית מוכן למות. שהשלמת כבר עם העובדה הזו. שעשית שלום עם הסוף שלך. מה כבר אתה יכול לאבד אחרי רגע כזה? ולא פלא שכמי ששרד את הרגע הזה, הוא יצא למרדף מטורף לניצול שארית החיים עד תומם.

אבל לוי זוכר רגש אחר שעיצב את הסצינה ההיא, לבד מול הקומנדרו המצרי: לא השלמה, לא שלוה, אפילו לא אומץ נדיר, אלא זעם. כעס ממש. "הסתכלתי על הירח החסרה שלי וכעסתי נורא". אחרי המלחמה הוא ימשש נושא למחקר באוניברסיטת ניו יורק. פסיכולוגים ידונו בשאלה מה מביא אדם לפעול בצורה כזו. אחרי שבחנו אותו לפני ולפנים הסכימו שזה אכן היה כעס.

הטיל שגרע את ידו הוא שהצית בקרבו את הרגש הזה. הוא היה על הזחל"ם. חשוף בצריח. אש תופת. צורח לאנשיו לקפוץ. השלושה שהספיקו, ניצלו. הארבעה שהיססו, נהרגו. כשקפץ החוצה, היה נחוש לסגור את החשבון ולהציל את מי ששרד. "אני לא יודע אם לקרוא לזה אומץ. זה היה אינסטינקט. הסתכלתי על עצמי. הדם זרם. ידעתי שזה עניין של דקות עד שאני אמות. שמעתי את עצמי אומר לחברה שאני הולך לחסל אותם. ניסיתי לדרוך את העוזי ולא הצלחתי. אז היה הריומן. המטרה שלי הייתה להתפוצץ עם המצרים. הלכתי אליהם. עמ' דתי מולם במרחק שמונה מטרים אולי. יכלו לירות בי. היום אני חושב שהם היו בהלם. נראיתי זועה. הם הסתכלו בתדהמה על הירח הקרוע ולא שמו לב לרימון ביד השנייה.

"כשורקתי אותו לעברם וחטפתי את הריסיסים, נפלתי כמו שציפיתי. חטפתי את הרימון כפי שציפיתי אבל גיליתי שנשארת בחיים. אמרתי לעצמי שאני חייב לקום אם אני רוצה עכשיו לחיות. הזדקפתי והרגשתי אגרוף בגב. זה היה כדור. המשכתי ללכת על הכביש. אמרתי לעצמי שאני חייב להזעיק עזרה. חייב".

ככה מצאו אותו חיילי כוח שנקלע לשם. "נראית כמו מלאך המוות", סיפרו לו אחר כך. יותר מכל התפעמו מסירובו להתפנות עד שיחולצו משם אחרוני חיילי הפלוגה ששרדו. מאז הם לא שוכחים לו את זה. אלה שלא ראו אותו מאז היום ההוא, לא מצאו מנוחה לנפשם. אלי סכנ, המ"גיסט הנואש על הזחל"ם שראה את החייל קטוע היד יוצא לבדו אל המצרים, הגיע אליו ממש לאחרונה. נה. 35 שנה חיפשתי אותך", הספיק לומר לפני שהרמוע חנקו את גרונו של שניהם. למאיר יצחק הלוי לקח יותר מ-30 שנה. בהרצאות על הקרב הוא דיבר בהערצה על קשר הדם עם "האח" שלא הכיר, שהכריע במו ידו קרב שלם. כשנפגשו לבסוף לפני כמה שנים מצא הלוי שהגיבור שלו לא השתנה במאום. השנים לא הוסיפו לו ולו מיליגרם של ציניות. הוא מסוגל להגיד משפטים כמו "הכל למען הדגל", "תראה איזה מדינה מדהימה יש לנו", "אני מוכן למות למען המדינה מחדש", והוא מאמין